

opusdei.org

"Evo ti Majke": Marija na našem putu svetosti

Kao što majke često čine, Marija ide ispred nas na putovanju. Pogađa što nam treba i priprema nam to, često tako diskretno da to ni ne primijetimo. Ovo je 17. nastavak serije „Borba, blizina, misija“.

12.09.2025.

„Evo ti majke“ (Iv 19,27). Kad je Isus, u agoniji na križu, izgovorio ove

riječi Gospi i svetom Ivanu, otkrio je nešto vrlo duboko i vrlo stvarno, jednu od stvari „skrivenih od postanka svijeta“ (Mt 13,35). Isus nije dodijelio samo počasni naslov: Marija je zaista naša Majka, a mi smo njezina djeca.

„Marijino majčinstvo kroz otajstvo križa napravilo je nezamisliv skok: Isusova majka postala je nova Eva, izvor novog i vječnog života za svaku osobu koja dolazi na svijet, jer ju je njezin Sin povezao sa svojom otkupiteljskom smrću.“[1] U tom svečanom i bolnom trenutku, Isus nam je pokazao opseg beskonačnog dara koji nam je dao svojim utjelovljenjem. Bog ne čini stvari polovično: kad uđe, ide do kraja. Ušao je u naše čovječanstvo i ispunio ga svojim blagoslovima, a jedan od najvećih je biti, s Njim, djeca one koja je blagoslovljena među ženama (usp. Lk 1,42).

Kao što bi bilo pogrešno vidjeti Uzašašće kao Isusovo distanciranje i svesti sakramente na utjehe koje nam pomažu podnijeti tu „udaljenost“, bilo bi pogrešno misliti da je, nakon Marijinog Uznesenja na nebo, njezina majčinska prisutnost postala išta manja nego što je bila dok je živjela na ovoj zemlji. „Marija je tijelom i dušom uznesena u slavu Neba i s Bogom i u Bogu je Kraljica Neba i zemlje. I je li ona doista toliko udaljena od nas? Istina je suprotno. Upravo zato što je s Bogom i u Bogu, vrlo je blizu svakome od nas. Dok je živjela na ovoj zemlji, mogla je biti blizu samo nekolicini ljudi. Bivajući u Bogu, koji je blizu nama, zapravo, 'u' svima nama, Marija sudjeluje u toj Božjoj blizini. Bivajući u Bogu i s Bogom, blizu je svakome od nas, poznaje naša srca, može čuti naše molitve [i] može nam pomoći svojom majčinskom dobrotom.“[2]

Evandjelje pripovijeda samo nekoliko epizoda iz života naše Majke, ali sve su pune značenja za njezinu djecu. Svaka je prozor kroz koji možemo vidjeti njezin život i njezinu osobu, više je voljeti i bolje razumjeti sebe kao njezinu djecu. Razmišljajući o tim odlomcima, u njoj vidimo tri temeljna stava: Marija prihvaća Krista, promatra ga i predaje ga. I sa svog mjesta blizu Boga, ona sada vrši svoje majčinstvo vodeći nas istim tim putem. Idemo Isusu i vraćamo se Njemu, s Marijom.[3] I s njom ga donosimo svima.

Tako je, i neka bude tako

Tog dana u Nazaretu, naizgled kao i svakog drugog, Marija nije mogla ni zamisliti kako će njezin *fiat* postati najveći čin vjere i poslušnosti u povijesti. Glagol kojim je Marija odgovorila anđelu, preveden kao *fiat* ili „*neka bude*“, pojavljuje se u izvornom grčkom evandjelju svetog

Luke s riječju (*génoito*) koja izražava hitnu, iskrenu želju da se nešto dogodi (usp. Lk 1,38). Ali naša Majka nije rekla ni *fiat* ni *génoito*. Točnija reprodukcija riječi na Marijinim usnama bila bi „amen“. Tako bi svaki Židov izrazio osjećaj „Da, neka bude“ Bogu. Korijen hebrejske riječi označava čvrstoću i unutarnje uvjerenje. Potvrđuje da je ono što je izgovoreno čvrsto, stabilno i obvezujuće. Njezin točan prijevod je: „Tako jest i neka bude tako.“[4]

Marijino prihvaćanje ne može se svesti na jedan jedini trenutak u njezinu životu. To je bila stalna dispozicija. Njezino srce bilo je pažljivo na Božju volju pri posjetu anđela, uz križ i uvijek. „Cijeli njezin život bio je hodočašće nade zajedno sa svojim sinom, Sinom Božjim, hodočašće koje je, po križu i uskrsnuću, stiglo u nebesku domovinu, u zagrljaj Boga.“[5] Gospodin i od nas traži stvari koje

zahtijevaju osobno: „Amen, neka mi bude po tvojoj riječi.“ Čeka nas raširenih ruku, poput oca koji se saginje da dozove svoje malo dijete. Dopuštamo li Mu da bez zadržke uđe u naše misli, odluke i djela? Dopuštamo li Mu da nas zagrlji?

Nije slučajno da odgovaramo "Amen" kada primamo Kristovo Tijelo u Euharistiji. Kao što je Marija prihvatila Riječ da postane tijelom u njoj, tako i mi primamo da raste i živi u nama. "Kao rezultat toga, postoji duboka analogija između *fiat* koji je Marija rekla kao odgovor anđelu i *Amen* koji svaki vjernik kaže kada prima tijelo Gospodinovo." [6] Neka Ga primimo s njom, s "čistoćom, poniznošću i odanošću" s kojom ga je naša majka primila prvi put i uvijek.

Čuvanje svega u srcu

Kontemplativna misao je još jedan temeljni stav u Marijinom životu, a naša Majka nas želi voditi istim

putem. „Biti kontemplativan ne ovisi o očima, nego o srcu. I ovdje molitva stupa na scenu kao čin vjere i ljubavi, kao 'dah' našeg odnosa s Bogom.“[7] Marija vrlo malo govori u evanđeljima, posebno s obzirom na ulogu koju ima. Ona čuva otajstva svoga Sina i razmišlja o njima u svom srcu, od posjeta pastira u Betlehemu do samog podnožja križa (usp. Lk 2,19).

U tišini Nazareta, u molitvi u Kani, tijekom Isusova javnog života, vidimo Majku koja meditira, promatra i dopušta da je Isusova prisutnost preobrazi. Lako je zamisliti susret Majke i Sina na putu do Kalvarije, kada „Neizmjernom ljubavlju gleda Marija Isusa, a Isus gleda svoju Majku. Njihovi pogledi se susretnu i oboje pretaču svoju bol u srce drugoga.“[8] I u blistavo jutro Uskrsnuća, preplavljena slavom Uskrslog Krista, ona anticipira sjaj Crkve,[9] koja „živi u svojim krhkim

udovima [...]. Mnoge od njih su žene, poput starije Elizabete i mlade Marije - pashalne žene, apostoli Uskrsnuća.“[10]

Kontemplativni pogled, taj „dah“ duše, pomaže nam da malo po malo shvatimo značenje događaja naših života i što Bog očekuje od nas.

„Evandjelje nam to govori govoreći o Gospi koja je stvari vidjela srcem. [...] Najbolji izraz kako srce misli nalazi se u dva odlomka iz Evandjelja svetog Luke koji nam govore o tome kako je Marija 'sve te stvari čuvala (*synétérei*) i prebiralala (*sympállousa*) u svom srcu' (usp. Lk 2,19 i 51). [...] Ono što je Marija 'sačuvala' nije bilo samo njezino sjećanje na ono što je vidjela i čula, već i one aspekte toga koje još nije razumjela; oni su ipak ostali prisutni i živi u njezinom sjećanju, čekajući da se 'slože' u njezinom srcu.“[11]

Poput male djece koja se bore s teškim zadatkom, možemo se osloniti na svoju Majku da nas vodi na ovom putu kontemplacije. „Marija govori s nama, govori nam, poziva nas da upoznamo Božju Riječ, da ljubimo Božju Riječ, da živimo s Božjom Riječju, da razmišljamo s Božjom Riječju.“[12] Ako joj dopustimo da nas vodi za ruku, dat će nam strpljenja sa stvarima koje još ne razumijemo i pomoći će nam da povežemo naizgled nepovezane točke sve dok se, kao u dječjem crtežu, na kraju procesa strpljivog precrtavanja ne pojavi lik.

Uvijek davati Isusa drugima

Od početka svog majčinskog poziva, Marija shvaća da je Isus blago koje treba podijeliti sa svima. Gospodin je u njoj učinio „velike stvari“ (Lk 1,49), ne za njezinu osobnu slavu, već za dobrobit cijelog čovječanstva. Radost hvale *Magnificat* odražava duboko

iskustvo božanskog sinovstva: Marija osjeća kako se Očeva neizmjerena ljubav izliva na nju, povjeravajući joj najveće što ima, svog ljubljenog Sina. Osjeća se ispunjenom Bogom, Božjom ljubavlju, više nego bilo koje drugo ljudsko biće prije ili poslije nje. I to obilje je potiče da sve dovede Isusu.

Marija neprestano daje svoga Sina drugima: nudi ga kao dijete pastirima i mudracima (usp. Lk 2,16-20; Mt 2,10-11); stavlja ga u naručje Šimuna i Ane (usp. Lk 2,25-38); daje mu takvu „slobodu“ da ga čak gubi u Jeruzalemu; „izaziva“ čudo u Kani i potiče sve da slušaju što nam On govori (usp. Iv 2,3-5); dopušta Isusu da se posveti svom poslanju, čak i kada ga rodbina zove (usp. Mt 12,46-50); prihvaća Očevu volju i daje se s Isusom cijelom čovječanstvu podno križa (usp. Iv 19,25). I možemo zamisliti razgovore, tako pune Isusa, koje bi vodila s

učenicima nakon Uzašašća... Morali su biti slični onima koje želi voditi s nama i sa svima onima koji je, poput ljubljeno učenika, primaju u svoje domove i živote (usp. Iv 19,27).

Svako od nas je dijete na svoj način

Sveti Josemaría je jednom ispričao priču o posjetu Sevilli tijekom Velikog tjedna: „Izašao sam na ulicu dok su bratovštine već hodale tamo. I kad sam vidio sve te ljude, te pobožne muškarce kako hodaju u procesijama prateći Gospu, pomislio sam: 'Ovo je prava pokora; ovo je ljubav.' Bilo je vrlo lijepo. Tada sam vidio... Ne znam koja je to bila procesija, niti koja slika... Svjetla i dragulji bili su najmanje važni. Ono što je zaista bilo važno bila je njihova ljubav, pjesme i hvale. Bio sam tamo i gledao je i počeo sam moliti. Bio sam presretan. Gledajući tu prekrasnu sliku Marije, nisam ni shvaćao da sam u Sevilli ili na ulici. Netko me potapšao po

ramenu. Okrenuo sam se i vidio lokalnog čovjeka koji mi je rekao: 'Oče, zaboravi na onu; pogledaj naše!' Isprva sam gotovo pomislio da je to bogohulno. Onda sam pomislio da je u pravu: kad pokazujem portrete svoje majke, iako mi se svi sviđaju, i ja kažem: 'Ovo je najbolji'". [13]

Svatko od nas može odabrati „najbolji“ portret naše nebeske Majke. To možda čak nije ni slika, već osobni način razgovora s njom, ljubavi prema njoj i povjeravanja onoga što joj ispunjava naša srca. „Svaki kršćanin, osvrćući se unatrag, može rekonstruirati povijest svog odnosa s Majkom Nebeskom – povijest koja uključuje specifične datume, ljude i mjesta, usluge koje prepoznajemo kao da dolaze od naše Gospe i susrete ispunjene posebnim okusom. Shvaćamo da ljubav koju nam Bog pokazuje preko Marije ima svu dubinu božanskog i,

istovremeno, bliskost i toplinu ljudskog.“[14]

Kao što majke često čine, iako još suptilnije, Marija ide ispred nas na putu. Ona predviđa što nam treba i priprema nam to, često tako diskretno da to ni ne primjećujemo. I premda je ispunjava radošću kada joj zahvaljujemo na tim majčinskim brigama, ona ne prestaje brinuti se za nas ako mi to ne učinimo. Sveta Marijo, znamo da ćeš to uvijek činiti, ali nam jako dobro čini da te molimo: *iter para tutum*, pripremi nam siguran put.

[1] Papa Lav XIV., Homilija, 9-VI-2025.

[2] Papa Benedikt XVI., Homilija, 15-VIII-2005.

- [3] Usp. Sveti Josemaría, Put, br. 495.
- [4] Usp. R. Cantalamessa, L'anima di ogni sacerdozio, Ancora, Milano 2014., str. 53 (naš prijevod).
- [5] Papa Lav XIV., Angelus, 15-VIII-2025.
- [6] Sveti Ivan Pavao II., Ecclesia de Eucharistia, br. 55.
- [7] Papa Franjo, audijencija, 5-V-2021.
- [8] Sveti Josemaría, Križni put, 4. postaja.
- [9] Usp. Sedulije, Carmen paschale, 5, 358-364.
- [10] Papa Lav XIV., Homilija, 15-VIII-2025.
- [11] Papa Franjo, Dilexit nos, br. 19.
- [12] Papa Benedikt XVI., Homilija, 15-VIII-2005.

[13] Primjedbe svetog Josemarije, sabrane u A. Sastre, Tiempo de Caminar, Madrid, Rialp 1989., str. 312 (naš prijevod).

[14] Sveti Josemaría, “Recuerdos del Pilar,” u Escritos Varios: Edición crítico-histórica, Rialp, Madrid 2018., str. 275 (naš prijevod).

Giovanni Vassallo i Carlos Ayxelà

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/evo-ti-majke-marija-na-
nasem-putu-svetosti/](https://opusdei.org/hr-hr/article/evo-ti-majke-marija-nan-
nasem-putu-svetosti/) (1.04.2026.)